

ABRAHAM HANS

7. — De kleine Moeder.

Fransje, Mietje en Frederika waren zeer bedroefd, want hunne moeder was gestorven. Vader ook treurde en als hij naar zijne kinderen zag, schoten hem de tranen in de oogen.

Fransje was nog maar vijf, Mietje acht jaar oud, Frederika telde veertien jaren. En wie zou nu voor hen zorgen, wie het eten koken, het linnen herstellen, de kousen stoppen, de bedden opmaken, het huis zindelijk houden?

— « Ik zal moeder zijn ! » sprak Frederika en het goede meisje kuste haren vader. « Ween niet meer, ik wil voor Fransje en Mietje zorgen en al het werk doen. »

— « Maar gij zijt nog zoo jong, mijn lief kind, » antwoordde vader.

— « Dat is niets, ik zal mijn best doen en vader, ge hebt ons altijd gezegd : willen is kunnen. »

Het moedige kind ging aan 't werk.

Zij stond vroeg op, zette koffie en sneed boter-

hammen voor vader. Dan keerde zij den vloer en strooide er wit zand op, waarin zij met den bezem allerlei schoone figuren maakte.

Om zeven ure wekte zij haar broerken en zusterken, waschte en kleepte hen en zette hun eten op tafel.

Dan aten ze samen.

Mietje deed vóór school eenige boodschappen en bracht Fransken naar den kindertuin, waarna zij zelve naar de klas ging.

Intusschen schildte Frederika de aardappelen en maakte de groente schoon. Daarna bereidde zij het middagmaal.

En als vader van zijn werk thuis kwam, stond de tafel gedekt, juist als toen de brave moeder nog leefde.

's Namiddags breide en stopte de kleine vrouw, maakte de bedden op, en tegen den avond zorgde ze weer voor het eten.

Soms vertelde zij sprookjes aan Fransken en Mietje of leerde hun schoone liedjes.

Om zeven ure legde zij de kinderen te bed en dekte hen zorgvuldig toe.

Daar zette zij vaders zetel klaar, haalde zijne pijp en tabakspot en legde er het dagblad bij.

Wat was vader gelukkig, als hij thuis kwam en alles zoo ordelijk en zindelijk vond!

Eene werkvrouw kwam het linnen wasschen en

hielp Frederika 's Zaterdags met het dweilen en schuren. « Mijn klein huismoedertje mag niet te veel werken, want anders zou het ziek worden, » had vader gezegd.

Natuurlijk deed Frederika wel eens iets verkeerd. Maar zij deed haar best en iederen dag leerde zij alles beter.

Dikwijls, als vader met zijne kinderen ging wandelen of, 's Winters avonds, met hen bij het vuur zat, spraken zij over de lieve moeder. Ook gingen zij veel naar het stille kerkhof, om bloempjes op 't graf te planten.

Alle menschen in de buurt beminden het moedige kind, dat zoo liefdevol de plaats van hare moeder vervulde, en ieder noemde haar « de kleine moeder. »

INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoes	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

